

## Arrest

nr. 241 902 van 6 oktober 2020  
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. SAKHI MIR-BAZ  
Broustinlaan 88/1  
1083 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

### DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraanse nationaliteit te zijn, op 3 maart 2020 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 28 januari 2020.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 31 maart 2020 met referentenummer X.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 17 augustus 2020 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 28 september 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. SAKHI MIR-BAZ en van attaché I. SNEYERS, die verschijnt voor de verwerende partij.

### WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

*"A. Feitenrelaas*

*Volgens uw verklaringen bent u een etnische Azeri afkomstig uit Mianeh en bent u Iraans staatsburger. Sinds uw kindertijd bent u geïnteresseerd in het christendom. In de loop van 1395 (Iraanse kalender, stemt overeen met 2016-2017 in de Gregoriaanse kalender) sprak uw vriend Y. (...), die enkele jaren daarvoor tot het christendom was bekeerd, u aan over het christendom. Sindsdien hing u afbeeldingen*

van Jezus op in uw kamer en sprak u mensen uit uw dorp aan over het christendom. U wist toen nog niet dat dit gevaarlijk was. Door uw interesse in het christendom had u discussies en ruzie met dorpelingen en met uw familie, die vonden dat u blasfeem was. Sinds Nieuwjaar 1396 (21 maart 2017) sprak u hierdoor niet meer met uw vader. Korte tijd later trok u naar Rasht om er te werken. Daar frequenteerde u samen met Y. (...) een huiskerk. In totaal ging u een vijftal keer naar de huiskerk. De laatste keer dat u er naartoe ging, vielen de autoriteiten binnen. U slaagde erin te ontkomen, maar sindsdien heeft niemand nog iets van Y. (...) gehoord. U vertrok snel naar Teheran. Een dag of twee dagen na de inval in de huiskerk werd er een inval bij uw werkgever uitgevoerd en werden uw persoonlijke spullen in beslag genomen. Ook vond er bij uw ouders thuis een huiszoeking plaats. U besloot dan ook Iran te ontvluchten. U reisde via Ourumiyeh en Turkije naar België, waar u op 20 maart 2018 om internationale bescherming verzocht. U vernam via uw broer nog dat de autoriteiten twee à drie keer naar u kwamen vragen. Enige tijd na uw aankomst in België begon u de Iraanse kerk van Kuurne te frequenteren. U zingt er in het koor, neemt er deel aan het laatste avondmaal en gaat wekelijks op zondag naar de bijeenkomsten. U praat met andere moslims over uw geloof en bent ook actief op sociale media, waar u christelijke posts plaatst. U legde nog uit dat, doordat u slecht geïnformeerd was, u in België aanvankelijk een valse identiteit voorwendde, maar dat u uiteindelijk besloot om uw echte identiteit aan de Belgische autoriteiten kenbaar te maken. U verklaarde door uw bekering tot het christendom niet meer naar Iran te kunnen terugkeren. Ter staving van uw identiteit en/of asielsrelaas legde u de volgende documenten neer: een kopie van een valse melikaart (nationale kaart) op naam van A. M. (...); uw originele shenasnameh (geboortboekje); uw originele legerdienstkaart; kopieën van de identiteitsdocumenten van uw naaste familieleden; en een brief van de kerk van Kuurne met volgens u verkeerde inhoud.

#### B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen. Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient voorts te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Vooreerst komt uw algemene geloofwaardigheid ernstig op de helling te staan doordat u initieel uw werkelijke identiteit wenste achter te houden. Zowel op de Dienst Vreemdelingenzaken als tijdens uw eerste twee onderhoudsop het Commissariaat-generaal beweerde u A. (...)/E. (...) M. (...) te heten. U beweerde in 1377 (1998-1999) geboren te zijn (verklaring DVZ, vragen 1 t.e.m. 4; CGVS II, p. 3). U staaftde uw beweerde identiteit aan de hand van een kopie van uw melikaart (nationale kaart) (CGVS I, p. 2). Bij uw derde onderhoud op het Commissariaat-generaal erkende u evenwel H. M. (...) te heten en geboren te zijn op 12/9/1374 (3 december 1995). U erkende bovendien dat de door u neergelegde kopie van uw melikaart een vals stuk betrof (CGVS III, p. 2-3). U legde ter staving van uw echte identiteit verschillende identiteitsdocumenten van uzelf en uw familieleden neer. Uw uitleg, met name dat u uw werkelijke identiteit had achtergehouden omdat u vreesde dat u zou gedeporteerd worden (CGVS III, p.2), kan niet worden weerhouden. Een verzoek om internationale bescherming impliceert op zich immers een uiting van vertrouwen in de bescherming die de Belgische autoriteiten bieden. Er kan bijgevolg van een verzoeker worden verwacht dat deze van bij de aanvang van de asielsprocedure waarheidsgetrouwe verklaringen aflegt over zijn identiteit en asielsmotieven en dat hij tevens authentieke identiteitsdocumenten neerlegt. Het feit dat u een andere identiteit opgaf, die u staaftde aan de hand van een vals document, wijst er dan ook op dat u bewust de Belgische asielinstanties trachtte te misleiden, waardoor tevens aanzienlijk aan de waarachtigheid én de oprechtheid van uw asielsmotieven kan worden getwijfeld.

Daarnaast kan er geen enkel geloof gehecht worden aan uw bekering tot het christendom in Iran. Ook in dit verband legde u immers incoherente verklaringen af. Op de Dienst Vreemdelingenzaken zei u tijdens uw onderhoud aldaar d.d. 18 juni 2018 dat u tot het christendom, en meer bepaald tot het katholicisme, was bekeerd en dat u zich zes maanden eerder had laten dopen (verklaring DVZ, vraag 9). Bij uw eerste onderhoud bevestigde u dat u zich in Iran liet dopen en beschreef u dit doopsel erg gedetailleerd: de pastoor legde zijn hand op uw schouder, las u het reddingsgebed voor, nam daarna uw rug vast, liet u langzaam in het water zakken en daarna terug rechtekomen, vroeg u om een verklaring over Jezus af te leggen waarop u zei dat u Jezus als de levende God erkende en tot slot heette hij u welkom in het christendom (CGVS II, p. 4; p. 14-15). U zei voorts al sinds uw bekering en doopsel in Iran te weten dat u protestant bent: de pastoor had u dat ten tijde van uw doopsel uitdrukkelijk verteld. U kende in Iran

ook al het verschil tussen het katholicisme en het protestantisme (CGVS II, p. 15). Bij uw derde onderhoud ontkende u in Iran te zijn gedoopt (CGVS III, p. 10). Hiermee geconfronteerd, erkende u dat u eerder, en meer bepaald bij het tweede onderhoud, een paar leugentjes had verteld (CGVS III, p. 14). U zei tevens dat in het Turks het woord 'christen' alle strekkingen inhoudt en dat u nooit het woord 'katholiek' in de mond nam (CGVS II, p. 22). Uw uitleg klopt echter niet. In het Turks bestaan niet alleen vertalingen voor zowel het woord 'christen' als het woord 'katholiek', maar tijdens uw gesprek op de Dienst Vreemdelingenzaken zei u bovendien zowel christen als katholiek te zijn (verklaring DVZ, vraag 9). Voorts legde u tegenstrijdige verklaringen af over uw geloofsactiviteiten in Iran. Daar waar uit uw verklaringen op de Dienst Vreemdelingenzaken opgemaakt kan worden dat uw vader niet op de hoogte was van uw bekering (CGVS-vragenlijst, ingevuld op de DVZ, vraag 3.5), beweerde u op het Commissariaat-generaal dat uw vader hiervan wel degelijk op de hoogte was. U hing immers afbeeldingen van Jezus in uw slaapkamer op en u sprak met mededorpingen heel openlijk over uw nieuwe geloofsovertuigingen waardoor u het verwijt kreeg blasfem te zijn (CGVS II, p. 6-7; p. 17-18; p. 20). Hiermee geconfronteerd, zei u enkel dat u niet wist wat er [op de Dienst Vreemdelingenzaken] allemaal geschreven werd, maar gaf u geen overtuigende uitleg voor deze tegenstrijdigheid (CGVS II, p. 23). Elders in hetzelfde onderhoud beweerde u weliswaar nog dat er een communicatieprobleem was op de Dienst Vreemdelingenzaken doordat u er een Turkse tolk had. Ook deze uitleg overtuigt niet. Naast het feit dat uit uw verklaringen blijkt dat u goed Turks spreekt (CGVS I, p. 1-3; CGVS II, p. 5; CGVS III, p. 7), werd u bij het begin van het tweede onderhoud de mogelijkheid aangeboden om alle mogelijke fouten te vermelden die in de verslagen van de Dienst Vreemdelingenzaken waren geslopen. U vermeldde toen enkel mogelijke fouten in de omzettingen van data en het feit dat er verkeerdelijk vermeld stond dat u een partner had. U stelde expliciet dat er anders geen fouten gebeurd waren en dat de overige informatie correct was (CGVS II, p. 2-3). Hieraan kan nog toegevoegd worden dat, gelet op het uitdrukkelijke verbod op apostasie en de vervolging van bekeerlingen in Iran, uw houding in Iran na uw contact met het christendom, met name dat u in Iran openlijk uitkwam voor uw nieuwe geloofsovertuigingen door met mededorpingen erover te spreken en door affiches over Jezus in uw slaapkamer op te hangen, sowieso totaal onaannemelijk overkomt. Gelet op het geheel van bovenstaande vaststellingen kan er aan uw bekering in Iran niet het minste geloof meer gehecht worden.

Bijgevolg kan er evenmin geloof gehecht worden aan de problemen die u naar aanleiding hiervan in Iran zou hebben gekend. Dit wordt bevestigd door een aantal bijkomende tegenstrijdigheden in uw verklaringen. Op de Dienst Vreemdelingenzaken zei u dat u zag hoe andere gelovigen door politieagenten (zowel in burger als in uniform) werden gearresteerd (CGVS-vragenlijst, vraag 3.5). Op het Commissariaat-generaal beweerde u evenwel dat u nooit andere gelovigen zag gearresteerd worden en dat de inval in uw huiskerk uitsluitend gebeurde door agenten in burger (CGVS II, p. 18-19). Hiermee geconfronteerd, zei u enkel niet meer te weten wat u tijdens het eerste interview [op de Dienst Vreemdelingenzaken] heeft gezegd (CGVS II, p. 23). Bij uw tweede onderhoud op het Commissariaat-generaal zei u dat uw shenasnameh na een inval op uw werk in beslag werd genomen (CGVS II, p. 8; p. 19). Bij uw derde onderhoud hield u dit aanvankelijk vol, maar u kon wel een foto van uw shenasnameh neerleggen (CGVS III, p. 3). Gewezen op het feit dat de achtergrond van de foto van uw shenasnameh dezelfde was als de achtergrond van de terzeldertijd door u getoonde foto van uw legerdienstkaart die volgens u gewoon thuis lag, veronderstelde u plots dat uw shenasnameh toch gewoon thuis lag. Gevraagd waarom u dan zei dat uw shenasnameh in beslag werd genomen, herhaalde u aanvankelijk dat het document door de politie in beslag werd genomen om onmiddellijk erna toe te geven dat u het eigenlijk niet wist: ofwel was het document in beslag genomen, ofwel had de eigenaar van het bedrijf waarvoor u werkte het aan uw familie gegeven (CGVS III, p. 4). Uiteindelijk verklaarde u zelfs zeker te zijn dat uw shenasnameh thuis lag (CGVS III, p. 5) en legde u na uw derde onderhoud uw originele shenasnameh neer. Aangezien u initieel een verband legde tussen uw huiskerkbezoeken, de inval in de huiskerk en de inval bij uw werkgever waarbij uw shenasnameh in beslag werd genomen (CGVS II, p. 8), kan er dan ook noch aan de inval bij uw werkgever, noch aan de aanleiding van de inval nog enig geloof gehecht worden. Tot slot beweerde u op de Dienst Vreemdelingenzaken dat er tegen u een rechtszaak in Tabriz aan de gang was omdat u andere mensen probeerde te bekeren (CGVS-vragenlijst, vraag 2). Op het Commissariaat-generaal had u evenwel geen enkele informatie over eventuele juridische procedures tegen u (CGVS II, p. 20-21). Hiermee geconfronteerd, zei u dat u er zeker van was dat er wel een rechtszaak moest volgen, maar gaf u geen enkele afdoende uitleg voor deze tegenstrijdigheid (CGVS II, p. 23). Aan uw problemen ten gevolge van uw bekering kan bijgevolg evenmin geloof gehecht worden.

Volledigheidshalve kan nog gewezen worden op een tegenstrijdigheid in verband met uw vluchtroute. Daar waar u op de Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde vanuit Mianeh gevlucht te zijn (verklaring DVZ, vraag 31), zei u op het Commissariaat-generaal dat u vanuit Rasht bent gevlucht en dat u tijdens uw vlucht niet meer langs Mianeh bent gepasseerd. De laatste keer dat u in Mianeh was, was zo'n 25

dagen voor het incident (CGVS II, p. 11). Hiermee geconfronteerd, wees u opnieuw op een mogelijke communicatiefout (CGVS II, p. 22), hetgeen, zoals hierboven reeds werd vastgesteld, niet als overtuigende uitleg kan worden beschouwd.

Gelet op het geheel van bovenstaande vaststellingen kan er niet het minste geloof meer gehecht worden aan uw bekering in Iran en aan de ten gevolge hiervan door u ondervonden problemen in Iran.

Dat aan uw geloofsactiviteiten en uw problemen hierdoor in Iran geen geloof kan worden gehecht, vormt eveneens een negatieve indicatie voor de geloofwaardigheid van uw beweerde (voortgezette) religieuze engagement na aankomst in Europa. Aangezien uw bekering in Iran niet geloofwaardig is, kan er immers aan uw motivatie om in België naar de kerk te gaan ook geen enkel geloof meer gehecht worden. Dit doet dan ook sterk vermoeden dat u eerder omwille van opportunistische redenen dan vanuit een oprechte overtuiging in België naar de kerk gaat om op deze basis de vluchtelingenstatus te kunnen verwerven. In dit verband doet het bovendien verbazen dat, ofschoon u reeds in maart 2018 om internationale bescherming verzocht, u naar eigen zeggen pas negen maanden voor uw derde onderhoud op het Commissariaat-generaal d.d. 5 augustus 2019 (i.e. rond december 2018) intensief naar de kerk in België begon te gaan – daarvoor ging u enkel een drietal keer naar de Iraanse kerk in Brussel en bezocht u een aantal katholieke kerken – (CGVS III, p. 14), gezien u volgens uw verklaringen reeds van in Iran interesse had in het christendom. Dat u pas meer dan een half jaar na uw aankomst in België en ondanks uw beweerde reeds in Iran gewekte interesse in het christendom intensief kerkdiensten begon bij te wonen, doet bijkomend vragen betreffende de oprechtheid van uw geloofsbeleving rijzen.

Hieraan kan nog toegevoegd worden dat u ten aanzien van uw Belgische kerk eveneens leugenachtige verklaringen heeft afgelegd. In uw kerk stelde u zich tot (minstens) vlak voor uw derde onderhoud op het Commissariaat-generaal voor onder uw valse identiteit (CGVS III, p. 7). Dat u ook gedurende meerdere maanden in uw kerk een verkeerde identiteit gebruikte, stemt in alle redelijkheid niet overeen met de houding van een oprechte gelovige. Dat u beweerde dat u twee dagen voor uw derde onderhoud ten aanzien van uw kerkverantwoordelijke opgebiecht had eerder in de kerk een verkeerde identiteit te hebben gebruikt (CGVS III, p. 8-9), doet hieraan geen enkele afbreuk. In het verlengde hiervan kan er ook op gewezen worden dat u ten aanzien van uw kerk beweerde dat u al in Iran was gedoopt (CGVS II, p. 5), terwijl dit niet het geval was. Ook uit deze elementen blijkt het onoprechte en dus opportunistische karakter van uw kerkgang in België.

Deze bevinding wordt verder bevestigd doordat er aan het door uw pastoor uitgereikte attest ter staving van uw beweerde regelmatige kerkgang geen enkele waarde kan worden gehecht. Niet alleen wordt uw verkeerde identiteit hierop vermeld, tevens is de hierop vermelde startdatum van uw kerkgang in Kuurne, met name 10 maart 2018, gelet op uw verklaringen manifest foutief. Hiermee geconfronteerd, zei u dat deze startdatum niet kon kloppen omdat u toen nog in Iran verbleef (CGVS III, p. 14), hetgeen, gelet op de datum van uw verzoek om internationale bescherming, met name 20 maart 2018, geen overtuigende uitleg is. U zag zich dan ook genooddaakt te erkennen dat er aan het neergelegde attest ter staving van uw beweerde kerkgang geen enkele waarde kan worden gehecht (CGVS III, p. 14-15).

Tot slot kan er nog op gewezen worden dat, hoewel u een aantal weken na uw derde onderhoud gedoopt zou worden en hoewel u hiervan bewijsstukken zou neerleggen (CGVS III, p. 10), u van uw beweerde doopsel vooralsnog geen enkel bewijsstuk heeft neergelegd.

Het geheel van bovenstaande motieven noopt ertoe te besluiten dat u het oprechte karakter van uw beweerde kerkgang en van uw beweerde interesse in het christelijke geloof in België helemaal niet aannemelijk heeft gemaakt. Bijgevolg heeft u evenmin aannemelijk gemaakt dat u zich bij een terugkeer naar uw land van herkomst als christen zal manifesteren of dat u als dusdanig gezien zal worden door uw omgeving.

Dat u naar eigen zeggen sinds enkele maanden naar de kerk gaat, dat u enige kennis heeft betreffende het christendom (die perfect door studie kan verworven zijn), dat u op sociale media actief bent (uit uw verklaringen kan echter bezwaarlijk blijken dat u hierop identificeerbaar bent aangezien u op deze sociale media voornamelijk uw valse identiteit en slechts eenmaal enkel uw echte voornaam gebruikte, CGVS III, p. 15-16) en dat hieruit zou moeten blijken dat u christen bent, doet aan voorgaande vaststellingen betreffende het onoprechte karakter van uw geloofsbelijdenis geen afbreuk. Uit niets blijkt dan ook dat het, gelet op het onoprechte karakter van uw posts op de sociale media, voor u onoverkomelijk zou zijn om bij terugkeer naar Iran de christelijke inhoud van uw sociale media uit te wissen. Uit de beschikbare informatie blijkt bovendien dat de Iraanse autoriteiten weinig aandacht aan terugkerende verzoekers om internationale bescherming schenken en dat ze evenmin veel aandacht hebben voor wat de verzoekers in het buitenland hebben gezegd, gedaan of op internet hebben gezet. Echter, personen die al een verhoogd risicoprofiel hadden – u heeft echter, zoals hierboven aangetoond, niet aannemelijk gemaakt voor uw vertrek uit Iran vervolgd te zijn geweest –, lopen bij terugkeer een groter risico om in de aandacht van de Iraanse autoriteiten te komen. U verklaarde weliswaar nog dat een neef van uw moeder die bij de sepah werkt één van uw accounts volgde en dat,

toen hij vaststelde dat u christelijke posts plaatste, uw account verliet (CGVS III, p. 15). Dit heeft u evenwel niet aannemelijk gemaakt. Uit uw houding blijkt immers dat u bijzonder voorzichtig bent: u gebruikte een valse identiteit uit vrees naar Iran gedeporteerd te worden, diezelfde valse identiteit gebruikte u in uw kerk en ook uw sociale media onderhield u voornamelijk onder valse identiteiten. Gelet op deze voorzichtige houding en gelet op de hierboven gemaakte vaststelling dat uw geloofwaardigheid volledig in het gedrang is, is het niet aannemelijk dat u werkelijk christelijke posts op een account zou geplaatst hebben indien een sephari één van uw volgers zou zijn geweest.

De informatie waarop het Commissariaat-generaal zich baseert werd aan uw administratieve dossier toegevoegd.

Aan uw bij uw derde onderhoud aangegeven identiteit en uw nationaliteit, zoals deze uit uw identiteitsdocumenten blijken, wordt niet getwijfeld. Ook de identiteit en de nationaliteit van uw familieleden staan niet ter discussie. De andere door u neergelegde documenten werden hierboven reeds besproken.

### C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

## 2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste middel roept verzoekende partij de schending in van artikel 1, A (2) van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen van 28 juli 1951, van artikel 3 EVRM, van de artikelen 48/3 en 48/4, § 2, b van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de materiële motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel. In een tweede middel haalt verzoekende partij de schending aan van de materiële motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel. In een derde en tevens laatste middel beroept verzoekende partij zich op de schending van artikel 3 EVRM en artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet.

De door verzoekende partij aangevoerde middelen worden, omwille van hun onderlinge verwevenheid, samen behandeld.

2.2.1. Wat de aangevoerde schending van artikel 3 EVRM betreft, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal in deze beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Bovendien houdt de bestreden beslissing op zich geen verwijderingsmaatregel in.

2.2.2. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Dit onderdeel van de middelen zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

2.2.3. De Raad wijst er vooreerst op dat van een verzoeker om internationale bescherming redelijkerwijze verwacht mag worden dat hij de asielinstanties, bevoegd om kennis te nemen van en te oordelen over zijn aanvraag tot hulp en bescherming, van meet af aan in vertrouwen neemt door een waarheidsgetrouw relaas uiteen te zetten (UNHCR, *Handbook on Procedures and Criteria for Determining Refugee Status*, Genève, 1992, nr. 205). Hij dient alle nodige elementen ter staving van het verzoek gelet op het bepaalde in artikel 48/6, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij heeft de verplichting om zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn verzoek om internationale bescherming en het is aan hem om de nodige feiten en alle relevante elementen aan te brengen zodat de asielinstanties kunnen beslissen over het verzoek om internationale bescherming. Deze medewerkingsplicht (die eerder reeds werd aangegeven in Europese richtlijnen en rechtspraak) vereist dus van een verzoeker om internationale bescherming dat hij de asielinstanties zo gedetailleerd en correct mogelijke informatie geeft over alle facetten van zijn identiteit, leefwereld en asielaanspraak. De asielinstanties mogen van een verzoeker om internationale bescherming overeenkomstig artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet correcte en coherente verklaringen en waar mogelijk documenten verwachten over zijn identiteit en nationaliteit(en), leeftijd, achtergrond, ook die van relevante familieleden, land(en) en plaats(en) van eerder verblijf, eerdere verzoeken, de afgelegde reisroute, reisdocumentatie en de redenen waarom hij een verzoek om internationale bescherming indient. Overeenkomstig artikel 48/6, § 1, derde lid van de Vreemdelingenwet vormt het ontbreken van de in het eerste lid bedoelde elementen, en meer in het

bijzonder het ontbreken van het bewijs omtrent de identiteit of nationaliteit, die kernelementen uitmaken in een procedure tot beoordeling van een verzoek om internationale bescherming, een negatieve indicatie met betrekking tot de algehele geloofwaardigheid van het relaas, tenzij de verzoeker een bevredigende verklaring heeft gegeven voor het ontbreken ervan. Indien de verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, behoeven deze aspecten enkel geen bevestiging indien voldaan is aan de cumulatieve voorwaarden in artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet.

2.2.4. De Raad stelt vooreerst vast dat in de bestreden beslissing op uitvoerige wijze wordt vastgesteld dat geen enkel geloof kan worden gehecht aan de door verzoekende partij voorgehouden bekering in Iran, dat bijgevolg evenmin enig geloof kan worden gehecht aan de ten gevolge hiervan door haar ondervonden problemen in Iran en dat zij voorts het oprechte karakter van haar beweerde kerkgang en van haar beweerde christelijke geloof in België niet aannemelijk heeft gemaakt waardoor zij evenmin aannemelijk heeft gemaakt dat zij zich bij een terugkeer naar haar land van herkomst als christen zal manifesteren of dat zij als dusdanig gezien zal worden door haar omgeving. Wat betreft haar activiteiten op sociale media, wordt door verwerende partij nog opgemerkt dat uit haar verklaringen bezwaarlijk kan blijken dat zij hierop identificeerbaar is aangezien zij op deze sociale media voornamelijk haar valse identiteit en slechts eenmaal enkel haar echte voornaam gebruikte en dat uit niets blijkt dat het, gelet op het onoprechte karakter van haar *posts* op de sociale media, voor haar onoverkomelijk zou zijn om bij terugkeer naar Iran de christelijke inhoud van haar sociale media uit te wissen. Er wordt tevens verwezen naar informatie waaruit blijkt dat de Iraanse autoriteiten weinig aandacht aan terugkerende verzoekers om internationale bescherming schenken en dat ze evenmin veel aandacht hebben voor wat de verzoekers in het buitenland hebben gezegd, gedaan of op internet hebben gezet. Ten slotte wordt nog opgemerkt dat verzoekende partij haar bewering dat een neef van haar moeder die bij de *sepah* werkt één van haar accounts volgde en dat hij haar account verliet toen hij vaststelde dat zij christelijke *posts* plaatste niet aannemelijk heeft gemaakt, aangezien het gelet op haar voorzichtige houding en de eerdere vaststellingen inzake haar algemene geloofwaardigheid niet aannemelijk is dat zij werkelijk christelijke *posts* op een account zou geplaatst hebben indien een *sepahi* één van haar volgers zou zijn geweest. Uit wat volgt blijkt dat verzoekende partij er niet in slaagt voormelde motieven van de bestreden beslissing in een ander daglicht te stellen.

2.2.5.1. In haar verzoekschrift erkent verzoekende partij dat zij aanvankelijk een valse identiteit heeft gebruikt, stelt zij zich te excuseren voor deze zware fout en onderstreept zij dat zij tijdens haar derde persoonlijk onderhoud de waarheid heeft verteld. Verzoekende partij geeft aan dat zij enorm geleden heeft in haar leven en daarom fouten heeft gemaakt. Verder benadrukt zij haar vrees om in Iran te worden vervolgd omwille van haar bekering tot het christendom. Zij meent dat haar activiteiten in de sociale media en levensloop in België zeker een doodsvonnis voor haar betekenen wanneer zij terugkeert naar Iran. Verzoekende partij stelt dat de Iraanse autoriteiten op de hoogte zijn van haar bekering.

2.2.5.2. De Raad stelt vast dat verzoekende partij evenwel niet verder komt dan het louter herhalen van reeds eerder afgelegde verklaringen, het opwerpen van losse beweringen, en het tegenspreken van de gevolgtrekking van het Commissariaat-generaal, maar dit zonder één element van de bestreden beslissing afdoende en concreet te weerleggen. Met voormeld betoog doet verzoekende partij geen afbreuk aan de omstandig uitgewerkte motieven waarop verwerende partij zich steunt om te besluiten tot het ongeloofwaardig karakter van de door haar voorgehouden asielmotieven. Er dient te worden vastgesteld dat verzoekende partij in haar verweer niet de minste concrete weerlegging aanbiedt voor de door verwerende partij vastgestelde tegenstrijdigheden, incoherenties en onaannemelijkheden die terecht doen besluiten tot het ongeloofwaardig karakter van haar bekering tot het christendom in Iran, de problemen die zij naar aanleiding hiervan in Iran zou hebben gekend en het door haar beweerde (voortgezette) religieuze engagement na aankomst in Europa.

Aangaande het door verzoekende partij ter terechtzitting neergelegd schrijven van pastoor A. Vandaele waarin hij stelt dat hij verzoekende partij, "*Hassan M. (...) (°03/12/1995 (...))*" de voorbije maanden in zijn parochiegemeenschap mocht leren kennen, dat hij zaterdag 15 augustus 2020 werd opgenomen in het catechumenaat en dat hij wil gedoopt worden, oordeelt de Raad dat dit schrijven geen weerlegging inhoudt van de motieven in de bestreden beslissing die terecht doen besluiten tot de vaststelling dat het kerkbezoek in België is ingegeven door opportunistische redenen, meer in het bijzonder het verwerven van de vluchtelingenstatus, en niet vanuit een oprechte overtuiging. Immers is de Raad samen met verwerende partij van oordeel dat ingevolge het volstrekt ongeloofwaardig bevinden van haar initieel voorgehouden asielrelaas waarom verzoekende partij haar land van herkomst is ontvlucht en het derhalve op bedrieglijke wijze aanvragen van internationale bescherming vanwege de Belgische

autoriteiten, de voorgehouden verdere bekering in Europa tot het christendom duidelijk een opportunistisch karakter heeft die er louter toe strekt op deze basis de vluchtelingenstatus te kunnen verwerven. Door de Raad kan dan ook niet worden aangenomen dat verzoekende partij bij terugkeer naar haar land van herkomst aldaar het christelijk geloof zal aanhangen. De desbetreffende motivering en het besluit van verwerende partij blijven dan ook onverminderd overeind.

2.2.6. Daar waar verzoekende partij in haar verzoekschrift nog verwijst naar het “*Algemeen Ambtsbericht Iran*” d.d. december 2013 van het Nederlandse Ministerie van Buitenlandse Zaken, naar het rapport “*Iran COI Compilation*” d.d. september 2013 van ACCORD en een nieuwsbericht d.d. 1 mei 2013, wijst de Raad er evenwel op dat de loutere verwijzing naar de algemene toestand in Iran voor bekeerlingen niet volstaat om aan te tonen dat verzoekende partij in haar land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat haar betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient *in concreto* te worden aangetoond en verzoekende partij blijft desbetreffend in gebreke. Immers blijkt uit het voorgaande dat zij haar bekering tot het christendom in Iran, haar beweerde problemen omwille hiervan en haar beweerde (voortgezette) religieuze engagement na aankomst in Europa niet aannemelijk maakt en dat zij dan ook niet aannemelijk maakt dat zij zich bij een terugkeer naar Iran als christen zal manifesteren of dat zij als dusdanig gezien zal worden door haar omgeving. Daarnaast bracht zij geen concrete aanwijzingen aan waaruit blijkt dat de autoriteiten ervan op de hoogte zijn dat zij berichten met christelijke inhoud via sociale media heeft gedeeld en blijkt verder uit niets dat het, gelet op het onoprechte karakter van haar *posts* op de sociale media, voor haar onoverkomelijk zou zijn om bij terugkeer naar Iran de christelijke inhoud van haar sociale media uit te wissen.

2.2.7. De Raad merkt ten slotte nog op dat de weblink in het verzoekschrift naar een pdf-file op de site [www.nyidanmark.dk](http://www.nyidanmark.dk) niet werkt en dat hiermee dan ook geen rekening mee gehouden kan worden.

2.2.8. Uit wat voorafgaat, dient te worden vastgesteld dat aan het relaas van verzoekende partij geen geloof kan worden gehecht. Derhalve kan haar de vluchtelingenstatus met toepassing van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet niet worden toegekend.

2.2.9. Waar verzoekende partij meent dat de weigeringsbeslissing geen motivering bevat met betrekking tot de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus stelt de Raad vooreerst vast dat de eenvoudige lezing van de bestreden beslissing aantoonde dat de weigering van de subsidiaire bescherming is ingegeven door de motieven die aan de conclusie voorafgaan, waardoor dit argument feitelijke grondslag mist. Verder wijst de Raad erop dat het feit dat deze motieven geheel of gedeeltelijk gelijklopend zijn met de motieven die de weigering van de vluchtelingenstatus ondersteunen echter niet betekent dat de beslissing omtrent de subsidiaire beschermingsstatus niet of niet afdoende gemotiveerd zou zijn.

De Raad stelt vast dat de commissaris-generaal op basis van het geheel van de motieven in de bestreden beslissing heeft besloten tot de niet toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Uit hetgeen voorafgaat is gebleken dat aan het asielrelaas van verzoekende partij, waarop zij zich eveneens beroept teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te verwerven, geen geloof kan worden gehecht. De Raad meent derhalve dat verzoekende partij dan ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a en b van de Vreemdelingenwet.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoekende partij een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet. Verzoekende partij toont evenwel niet aan dat er heden in Iran een situatie heerst van willekeurig geweld ingevolge een internationaal of binnenlands gewapend conflict die een ernstige bedreiging van haar leven of haar persoon impliceert.

In hoofde van verzoekende partij kan derhalve geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van het voormelde artikel 48/4 worden in aanmerking genomen.

2.2.10. Waar verzoekende partij aanvoert dat het zorgvuldigheidsbeginsel werd geschonden, benadrukt de Raad dat het zorgvuldigheidsbeginsel de commissaris-generaal de verplichting oplegt om zijn beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Uit de bestreden beslissing en het administratief dossier blijkt dat de commissaris-generaal gebruik heeft

gemaakt van de stukken van het administratief dossier, waaronder de door verzoekende partij neergelegde documenten en de landeninformatie (administratief dossier, stukken 6 en 7), en dat verzoekende partij tijdens het persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal d.d. 8 mei 2019, 3 juni 2019 en 5 augustus 2019 de kans kreeg om de redenen van haar verzoek om internationale bescherming omstandig uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen, dit met de hulp van een tolk Turks voor wat betreft het eerste persoonlijk onderhoud en een tolk Farsi voor wat betreft het tweede en derde persoonlijk onderhoud. Zij werd ook telkens bijgestaan door haar advocaat. De commissaris-generaal heeft het verzoek om internationale bescherming van verzoekende partij op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak (RvS 21 maart 2007, nr. 169.222; RvS 28 november 2006, nr. 165.215). Aldus werd zorgvuldig gehandeld.

2.2.11. Met betrekking tot de aangevoerde schending van het redelijkheidsbeginsel ten slotte wijst de Raad erop dat dit principe enkel dan is geschonden wanneer de beslissing tegen alle redelijkheid ingaat, doordat de geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volledig ontbreekt, in werkelijkheid een kennelijke wanverhouding is (RvS 20 september 1999, nr. 82.301). Aangezien verwerende partij in haar motivering op afdoende wijze aantoonde dat het asielrelaas van verzoekende partij niet als geloofwaardig kan worden beschouwd, oordeelt de Raad dat de bestreden beslissing geenszins in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd. De opgeworpen schending van het redelijkheidsbeginsel kan bijgevolg door de Raad niet worden bijgetreden.

2.2.12. De middelen kunnen niet worden aangenomen. De Raad oordeelt dat verzoekende partij geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissing is gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven die de Raad bevestigt en overneemt. Dienvolgens kan in hoofde van verzoekende partij noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van deze wet worden aangenomen.

### 3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

**OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:**

**Artikel 1**

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

**Artikel 2**

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

**Artikel 3**

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zes oktober tweeduizend twintig door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

J. BIEBAUT